

— Звездитѣ.

— Че ти видишъ ли ги?

— Не ги видя, ама ги чувамъ. Цѣла нощъ тѣ плувагъ и пѣягъ, но тѣхния гласъ не е като човѣшкия. Кжде е гласа на жѣтваркитѣ!

— Ами какъвъ е?

— Не го зная — чуденъ. Тѣ се ронягъ като круши, когато лѣхне вѣтъръ. И щомъ нѣкоя тупне на земята, другитѣ плачатъ. Да видишъ какъвъ плачъ! Не мога да заспя цѣла нощъ.

— Не можешъ, Талей, защото не ти е уморена душицата. Я да си вързалъ като мене отъ тъмно до тъмно снопи, че да си обѣхтанъ цѣлия, какъвъ сънь ще спишъ! Не звезди и щурци да ти пѣягъ, ами топове да гърмягъ на ухото ти, нѣма да се пробудишъ. Не е ли тѣй?

— И да дойда на нивата, — отвърщаше слѣпния, какво ще правя, когато не виждамъ ржкоитѣ. Само ще завлека храницата.

— Кой ти дума. Ти си гледай гждулката.

Но Талей жаждуваше да види бѣлия свѣтъ.

Никой отъ Орлица не знаеше отъ кжде е дошълъ слѣпния гждуларъ. Преди петъ години, единъ сжботенъ день, на задушница, рано сутринъта баба Тиша, дето шѣташе въ зетата черква, излѣзе отъ кжщи и се опжти нагоре да удари клепалото. На мегданя тя